

Terra de fang

AGOST n.87

REVISTA DE MARRATXÍ

REPORTATGE:
LA SOLITUD NO
ES VEU, ES VIU

MIQUEL RAMIS
MESTRE PICAPEDRER
MARRATXINER I FUNDADOR
D'ARTIFEX BALEAR

GEN J
SOPA RELLENA TORNA
ALS ESCENARIS

**CONEIX LES
ASSOCIACIONS**
AAVV XALOC

Reportaje:
La soledad no
se ve, se vive

Miquel Ramis
Maestro cantero
marratxiner y fundador
de Artifex Balear

GEN J
Sopa Rellena vuelve
a los escenarios

**Conoce las
asociaciones**
AAVV Xaloc

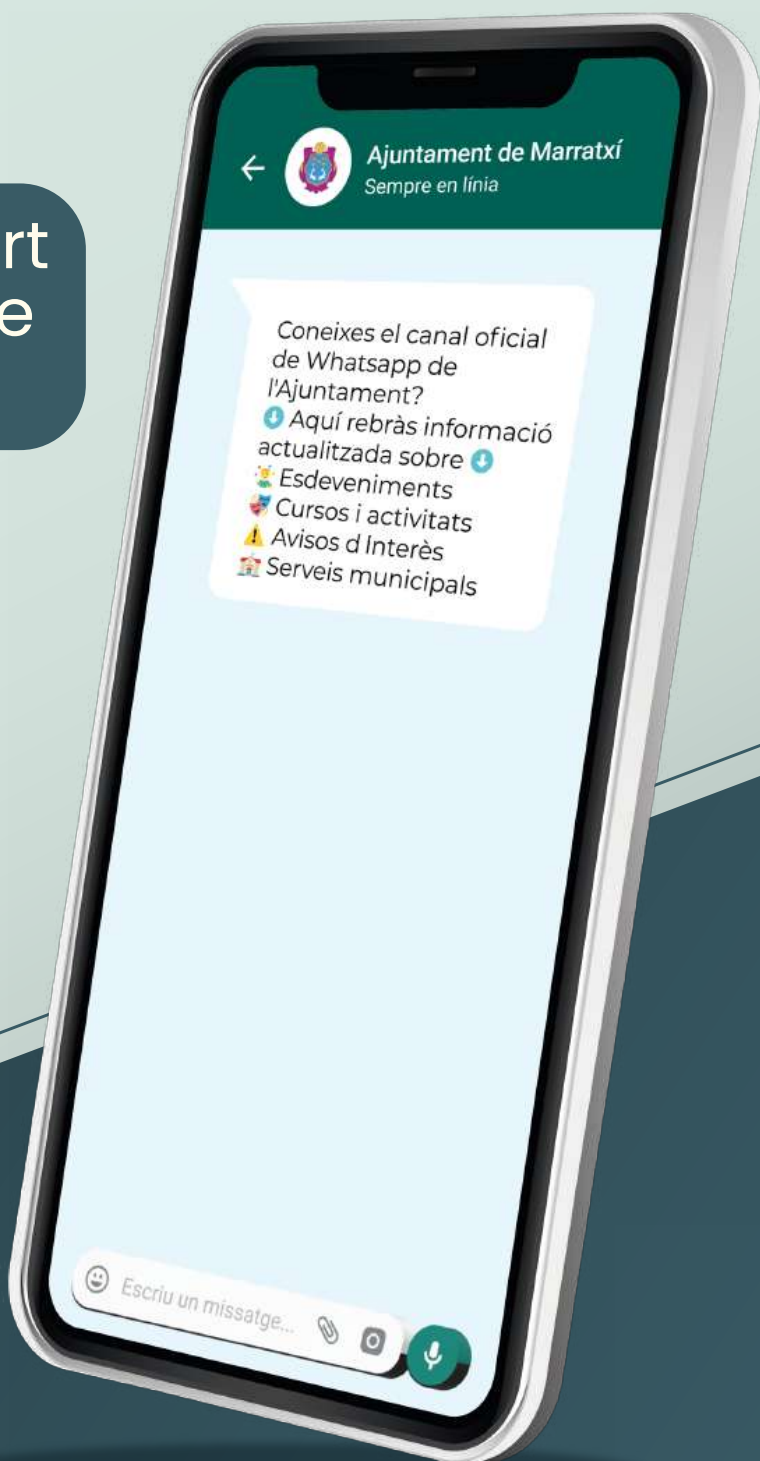
Marratxí al teu WhatsApp

Hola!

L'Ajuntament ha obert el seu canal oficial de Whatsapp

Ja et pots unir!

Més informació a:
marratxi.es

Ajuntament
de Marratxí

Redacció
Redacción
Alberto Fraile
Ana Serra
Marc Descals

Maquetació i disseny gràfic
Maquetación y diseño gráfico
Paula Tomàs

Fotografia
Fotografía
Joan Arbós
Paula Tomàs

Edició i producció
Edición y producción
Deacorde
C/ Gran Via Asima, 2, 10
07009 Palma, Illes Balears
Spain
T +34 971781042
T +34 668861972
info@deacorde.com

Impressió
Impresión
GraficArt Imprinta

Coordinació
Coordinación
Ajuntament de Marratxí
C/ Olesa 66, Sa Cabaneta

4

Ressò/Eco

Cultura / Urbanisme / Esport
Ceràmica / Fires i festes
Cultura / Urbanismo / Deportes
Cerámica / Ferias y fiestas

8

Reportatge/Reportaje

» La soledad no es veu, es viu
» La soledad no se ve, se vive

14

Mirades/Miradas

» Miquel Ramis; mestre picapedrer marratxiner i fundador d'Artifex Balear
» Miquel Ramis; Maestro cantero marratxiner y fundador de Artifex Balear

20

GEN J

» Sopa Rellena torna als escenaris
» Sopa Rellena vuelve a los escenarios

22

Associacions/Asociaciones

» AAVV Xaloc
» AAVV Xaloc

MEDI AMBIENT

Marratxí saneja els bosquets d'Es Garrovers i Sant Marçal

Les actuacions han permès eliminar vegetació morta i zones d'acumulació de residus i obrir nous corredors per facilitar l'ús veïnal d'aquests espais verds. Els treballs, que han suposat una inversió de 17.968,50 euros i 18.053,20 euros respectivament, tenen com a objectiu reduir el risc d'incendis, millorar l'estat de les masses boscoses i recuperar espais que, en alguns trams, es trobaven pràcticament intransitables a causa de la densitat i la frondositat de la vegetació.

MEDIO AMBIENTE

Marratxí limpia los bosquets de Es Garrovers y Sant Marçal

Las actuaciones han permitido eliminar vegetación muerta y zonas de acumulación de residuos, así como abrir nuevos corredores para facilitar el uso vecinal de estos espacios verdes. Los trabajos, que han supuesto una inversión de 17.968,50 euros y 18.053,20 euros respectivamente, tienen como objetivo reducir el riesgo de incendios, mejorar el estado de las masas boscosas y recuperar espacios que, en algunos tramos, se encontraban prácticamente intransitables debido a la densidad y frondosidad de la vegetación.

URBANISME

Marratxí avança en el pla d'ombrejat de la via pública

La plaça de l'Ajuntament s'adequarà a les necessitats climàtiques amb la instal·lació d'un envelat. L'Ajuntament ha adjudicat les obres d'ombreig amb la finalitat d'aconseguir un espai més còmode, segur i polivalent. Tot plegat se suma al Pla Renove de Parcs Infantils 2023-2027, el qual ha permès renovar i ombrejar sis parcs infantils i una plaça.

URBANISMO

Marratxí avanza en el plan de sombreado de la vía pública

La plaza del Ayuntamiento se adecuará a las necesidades climáticas con la instalación de una cubierta. El Ayuntamiento ha adjudicado las obras de sombreado con el objetivo de conseguir un espacio más cómodo, seguro y polivalente. Todo ello se suma al Plan Renove de Parques Infantiles 2023-2027, que ha permitido renovar y sombrear seis parques infantiles y una plaza.

SOCIETAT

Miki Durán presenta «La innocència» a l'Atlàntida Mallorca Film Fest

El director mallorquí Miki Durán ha presentat *La innocència* en el marc de l'Atlàntida Mallorca Film Fest. El curtmetratge ha comptat amb l'impuls de l'Ajuntament de Marratxí. Durán ha demostrat una vegada més el talent i la creativitat que du dins i ha generat un sentiment d'orgull a tots els mallorquins.

SOCIEDAD

Miki Durán presenta «La innocència» en el Atlàntida Mallorca Film Fest

El director mallorquí Miki Durán ha presentado *La innocència* en el marco del Atlàntida Mallorca Film Fest. El cortometraje ha contado con el impulso del Ayuntamiento de Marratxí. Durán ha demostrado una vez más el talento y la creatividad que lleva dentro y ha generado un sentimiento de orgullo entre todos los mallorquines.

ESPORT

Cursa del Fang: l'esport i la solidaritat van plegats

La III Cursa del Fang ha estat un èxit. Més de 500 persones han omplert els carrers de Pòrtol i de Sa Cabaneta de vitalitat, esforç i solidaritat. Els corredors han seguit un recorregut que demostra la tradició del fang, les ollereries i les siuellereries del municipi. A més, tots els beneficis s'han destinat a la lluita contra el càncer infantil.

DEPORTE

Cursa del Fang: el deporte y la solidaridad van de la mano

La III Cursa del Fang ha sido un éxito. Más de 500 personas han llenado las calles de Pòrtol y Sa Cabaneta de vitalidad, esfuerzo y solidaridad. Los corredores han seguido un recorrido que pone de manifiesto la tradición del fang, las ollerías y las siuellerías del municipio. Además, todos los beneficios se han destinado a la lucha contra el cáncer infantil.

CERÀMICA

Marratxí instal·la nova senyalètica per visibilitzar la tradició ceramista

L'Ajuntament de Marratxí ha instal·lat 10 plafons que assenyalen els espais principals relacionats amb la ceràmica de Marratxí: ollereries, siurelleries, el Museu del Fang i l'Escola Municipal de Ceràmica. La iniciativa vol visibilitzar els comerços, consolidar la marca Ceràmica de Marratxí, lloar la tradició ceramista i reforçar la identitat del municipi com a terra de fang.

CERÁMICA

Marratxí instala nueva señalética para visibilizar la tradición ceramista

El Ayuntamiento de Marratxí ha instalado 10 plafones que señalan los espacios principales relacionados con la cerámica de Marratxí: ollereries, siulleries, el Museu del Fang y la Escola Municipal de Ceràmica. La iniciativa quiere visibilizar los comercios, consolidar la marca Ceràmica de Marratxí, ensalzar la tradición ceramista y reforzar la identidad del municipio como *terra de fang*.

FIRES I FESTES

Celebració i memòria a les festes de Santa Catalina

Les festes de Santa Catalina Thomàs varen omplir els carrers d'Es Pont d'Inca de tradició i germanor. Juan José Soler Martínez va donar el sus a la festivitat i va alçar la figura de Francesc Salvà, escultor d'Es Pont d'Inca que forma part del patrimoni marratxiner, per tal de recordar les arrels del nucli.

FIRES I FESTES

Celebración y memoria en las fiestas de Santa Catalina

Las fiestas de Santa Catalina Thomàs llenaron las calles de Es Pont d'Inca de tradición y hermandad. Juan José Soler Martínez dio el pistoletazo de salida a la festividad y puso en valor la figura de Francesc Salvà, escultor de Es Pont d'Inca que forma parte del patrimonio marratxiner, con el objetivo de recordar las raíces del núcleo.

FIRES I FESTES

Es Pla de na Tesa celebra les festes amb una programació plena d'activitats

La setmana de les festes d'Es Pla de na Tesa ha estat plena d'activitats de tota mena: des de tradicionals i commemoratives fins a esportives. Petits i grans han gaudit d'unes festes plenes de germanor i cultura, gràcies a diferents tallers, ballades populars, la correguda de joies, la Cursa Popular i l'emotiu pregó, clausurat amb una pamboliada a Can Barceló, entre altres activitats.

FIRES I FESTES

Es Pla de na Tesa celebra las fiestas con una programación llena de actividades

La semana de las fiestas de Es Pla de na Tesa ha estado llena de actividades de todo tipo: desde tradicionales y conmemorativas hasta deportivas. Pequeños y grandes han disfrutado de unas fiestas llenas de hermandad y cultura, gracias a diferentes talleres, balladas populares, la correguda de joies, la Cursa Popular y el emotivo pregón, clausurado con una pamboliada a Can Barceló, entre otras actividades.

FIRES I FESTES

Unió i diversió a les festes de Ses Cases Noves

Grans i petits han gaudit de les festes de ses Cases Noves gràcies a un munt d'activitats com jocs, exhibicions i música. Les activitats, organitzades per l'Associació de Veïnats de Ses Cases Noves, han estat plenes de diversió i han contribuït a enfortir el teixit veïnal de la zona.

FIRES I FESTES

Unión y diversión en las fiestas de Ses Cases Noves

Mayores y pequeños han disfrutado de las fiestas de ses Cases Noves gracias a un gran número de actividades, como juegos, exhibiciones y música. Las actividades, organizadas por la Asociación de Vecinos de Ses Cases Noves, han estado llenas de diversión y han contribuido a fortalecer el tejido vecinal de la zona.

La solitud no es veu, es viu

La soledad no se ve, se vive

Xerrar cada dia amb altres persones no és sinònim de sentir-se acompanyat. De vegades, hi ha un sentiment de solitud difícil de percebre des de l'exterior. Tot i viure envoltats d'individus, n'hi ha que troben a faltar una conversa sincera o algú amb qui compartir les seves preocupacions. La Solitud No Desitjada (SND) no es mesura per quanta gent ens envolta, sinó per dues percepcions: que no disposam de prou relacions en la nostra vida quotidiana i que les que mantenim no ens aporten el suport emocional que necessitam.

És una realitat silenciosa que pot afectar qualsevol persona. Tot i que alguns factors personals i socials augmenten la vulnerabilitat, tothom pot patir-la en algun moment: després d'una jubilació, una separació, una viduïtat, un canvi de residència o una malaltia. També es pot amagar darrere una agenda plena de compromisos o d'un perfil molt actiu a les xarxes socials. A Espanya afecta una de cada cinc persones.

No cal viure tot sol per sentir-la, ni viure acompanyat en protegeix: hi ha qui viu sol per elecció i gaudeix plenament d'aquesta manera de viure, i hi ha qui conviu amb la seva parella i arrossega un profund buit emocional. Comprendre aquesta diferència és el primer pas per trencar estereotips.

Hablar cada dia con otras personas no es necesariamente sinónimo de sentirse acompañado. A veces existe un sentimiento de soledad difícil de percibir desde el exterior. Pese a vivir rodeados de individuos, hay quiénes echan de menos una conversación sincera o alguien con quien compartir sus preocupaciones. La Soledad No Deseada (SND) no se mide por cuánta gente nos rodea, sino por dos percepciones: que no disponemos de suficientes relaciones en nuestra vida diaria y que las que mantenemos no nos aportan el apoyo emocional que necesitamos.

Es una realidad silenciosa que puede afectar a cualquiera. Aunque algunos factores personales y sociales aumentan la vulnerabilidad, todos podemos atravesarla en algún momento: tras una jubilación, una separación, una viudedad, un cambio de residencia o una enfermedad. También puede esconderse detrás de una agenda repleta de compromisos o de un perfil muy activo en redes sociales. En España afecta a una de cada cinco personas.

No hace falta vivir solo para sentirla, ni vivir acompañado protege de ella: hay quien vive solo por elección y disfruta plenamente de esa forma de vida, y hay quien convive con su pareja y arrastra un profundo vacío emocional. Comprender esa diferencia es el primer paso para derribar estereotipos.

Amb aquesta filosofia neix «La solitud no es veu, es viu», un projecte municipal que parteix d'una idea senzilla: la solitud no desitjada no la poden combatre només els serveis socials o sanitaris. Requereix una comunitat atenta, capaç de reconèixer l'aïllament i d'estendre la mà a qui ho necessita.

Aprendre a reconèixer-la

Una primera acció és el catàleg elaborat per la Mesa contra la Solitud No Desitjada, que proposa preguntes molt concretes. Per a un mateix: et sents tot sol o tota sola, tant si estàs envoltat de gent com si no?, aquesta situació et genera malestar o tristesa?, et sents poc acompanyat? Tres respostes afirmatives dibuixen una situació de SND.

I qüestions per observar el nostre entorn: se'l veu emocionalment apagat o trist?, hi ha hagut canvis importants en la seva vida?, allarga les converses amb desconeguts perquè necessita companyia?, passa molt de temps a ca seva?, ha descuidat la seva imatge personal?, acudeix sovint als recursos sanitaris tot i trobar-se físicament bé? No es tracta d'etiquetar ni d'envair la intimitat de ningú, sinó de preguntar, amb respecte, si se sent sol.

Els petits gests també canvien vides

Per combatre la solitud no sempre fan falta grans intervencions. Qui la pateix pot començar per acceptar

Con esa filosofía nace «La soledad no se ve, se vive», un proyecto municipal que parte de una idea sencilla: la soledad no deseada no puede combatirse solo desde los servicios sociales o sanitarios. Requiere una comunidad atenta, capaz de reconocer el aislamiento y de tender la mano a quien lo necesita.

Aprender a reconocerla

Una primera acción es el catálogo elaborado por la Mesa contra la Soledad No Deseada que propone preguntas muy concretas. Para uno mismo: ¿te sientes solo o sola estás o no rodeado de gente?, ¿esa situación te genera malestar o tristeza?, ¿te sientes poco acompañado? Tres «sí» dibujan una situación de SND.

Y para observar alrededor: ¿se la ve emocionalmente apagada, triste?, ¿ha habido cambios importantes en su vida?, ¿alarga las conversaciones con desconocidos porque necesita compañía?, ¿pasa mucho tiempo en casa?, ¿ha descuidado su imagen personal?, ¿acude con frecuencia a recursos sanitarios aunque se encuentre físicamente bien? No se trata de etiquetar ni de invadir la intimidad de nadie, sino de preguntar, de forma respetuosa, si se siente sola.

Los pequeños gestos también cambian vidas

Combatir la soledad no siempre requiere grandes intervenciones. Quien la sufre puede empezar por aceptar

que se sent tot sol, explicar-ho a familiars, amistats o professionals sanitaris, cuidar-se —menjar bé, descansar, fer exercici—, reprendre alguna activitat que havia deixat de fer i demanar ajuda: ningú no és feble pel fet de demanar-la.

I qui vol ajudar pot acostar-se i escoltar sense jutjar, validar el malestar —la SND provoca un patiment real—, fer propostes concretes, com ara un passeig, un cafè o una activitat, i no pressionar: les decisions les pren l'altra persona; nosaltres només l'acompanyam. Perquè ningú no supera la solitud sentint-se incomprès.

Un mapa de recursos per crear comunitat

D'aquí neix el Catàleg de Recursos contra la Solitud No Desitjada, una iniciativa de la Mesa contra la SND, activa des del 2024, que és un de trobada entre persones, associacions i àrees municipals. Les seves fitxes descriuen què fa cada recurs, on es troba i com s'hi pot contactar, ordenades amb un codi de quatre colors: persones grans, persones joves, tota la població i associacions. N'hi ha una versió en paper i una de digital, accessible mitjançant un codi QR.

que se siente solo, explicárselo a familiares, amistades o sanitarios, cuidarse —comer bien, descansar, hacer ejercicio—, recuperar alguna actividad que había dejado de hacer y pedir ayuda: nadie es débil por hacerlo.

Y quien quiere ayudar, por acercarse y escuchar sin juzgar, validar el malestar —la SND causa sufrimiento real—, hacer propuestas concretas, un paseo, un café, una actividad, y no presionar: las decisiones las toma la otra persona; nosotros la acompañamos en ellas. Porque nadie supera la soledad sintiéndose incomprendido.

Un mapa de recursos para crear comunidad

De ahí nace el Catálogo de Recursos contra la Soledad No Deseada, una iniciativa de la Mesa contra la SND, activa desde 2024 como punto de encuentro entre personas, asociaciones y áreas municipales. Sus fichas describen qué hace cada recurso, dónde está y cómo contactar con él, ordenadas con un código de cuatro colores: personas mayores, personas jóvenes, toda la población y asociaciones. Hay versión en papel y digital, accesible mediante código QR.

Una xarxa que ja està en marxa

■ Persones grans

Els centres de dia municipals de Pòrtol i ses Cases Noves ofereixen rutines terapèutiques individualitzades, amb sol·licitud prèvia als Serveis Socials. L'Àrea de Gent Gran subvenciona activitats de txi-kung, gimnàstica, pilates, natació, aiguagim, informàtica, taller de telèfon intel·ligent i aula cultural, activitats que també es duen a terme a les associacions de cada nucli —Es Garrovers, Es Siurell, Es Turó de Pòrtol, Es Llebeig, S'Olivera, Sa Cabana i Es Pont d'Inca—, que hi afegeixen ball en línia, ball de bot, sevillanes, coral, taller de memòria, bingo, ioga, manualitats o teatre en català. L'entitat Esment impulsa CONVIURE, un programa en què persones grans i persones ateses per l'entitat comparteixen habitatge amb acompanyament continu. La Creu Roja desenvolupa ENRÉDATE per a majors de 65 anys: «Voces en red» facilita un dispositiu i manté

videotelefonades periòdiques amb persones en situació d'aïllament involuntari, a més de tallers, excursions i acompanyaments a domicili.

■ Persones joves

Els tres Espais Joves, el d'Es Pont d'Inca, el d'Es Pla de na Tesa i el de Pòrtol i el Centre d'Informació Juvenil atenen joves de 12 a 35 anys. Es Puntet ofereix lleure educatiu els dissabtes per a infants i joves de 3 a 18 anys.

■ Tota la població

Les quatre rutes saludables —Martí Serra, UBS Es Pla de na Tesa, Parc de la Mediterrània i Parc de ses Cases Noves— proposen caminades en grup d'uns 75 minuts amb exercicis de força, equilibri i memòria: només cal presentar-se al punt d'inici. L'Àrea de Salut i Consum organitza tallers terapèutics de teatre, ganxet i gòspel, i les biblioteques de Pòrtol

i es Pont d'Inca mantenen clubs de lectura mensuals. «Un banc per compartir», juntament amb la Creu Roja, ha instal·lat quatre bancs blaus a Sa Cabana, Es Figuerà, Pòrtol i Es Pla de na Tesa, pensats perquè qui s'hi assegui convidi a conversar. A tot això s'hi sumen Anem Junts, les associacions de veïns de Pòrtol i Es Pont d'Inca Nou, les Mestresses de Casa de Sa Cabaneta, Càritas, Gira-sol i la Plataforma del Voluntariat de les Illes Balears.

■ Associacions

Les entitats del municipi disposen de dos programes propis: «Nova cultura de l'envelliment», amb xerrades sobre habitatge col·laboratiu, i «Edatisme», amb tallers adreçats a escolars d'11 a 13 anys per combatre els estereotips sobre la vellesa.

La solitud no es veu, es viu

Catàleg de recursos
contra la solitud
no desitjada

Troba tota la informació
i recursos disponibles a:
marratxi.es/solitud

◀ Pots trobar el catàleg digital escanejant aquest
codi QR o al web marratxi.es/solitud

Puedes encontrar el catálogo digital escaneando
este código QR o en la web marratxi.es/solitud

Una red que ya está en marcha

■ Personas mayores

Los centros de día municipales de Pòrtol y Ses Cases Noves ofrecen rutinas terapéuticas individualizadas, previa solicitud en Servicios Sociales. El Área de Gent Gran subvenciona chi kung, gimnasia, pilates, natación, aquagym, informática, taller de smartphone y aula cultural, actividades que se replican en las asociaciones de cada núcleo —Es Garrovers, Es Siurell, Es Turó de Pòrtol, Es Llebeig, S'Oliviera, Sa Cabana y Es Pont d'Inca—, que añaden baile en línea, ball de bot, sevillanas, coro, taller de memoria, bingo, yoga, manualidades o teatro en catalán. La entidad Esment impulsa CONVIURE, un programa en el que personas mayores y personas atendidas por la entidad comparten vivienda con acompañamiento continuo. Cruz Roja desarrolla ENRÉDATE para mayores de 65 años: «Voces

en red» entrega un dispositivo y mantiene videollamadas periódicas con personas en aislamiento involuntario, además de talleres, excursiones y acompañamientos a domicilio.

■ Personas jóvenes

Los tres Espais Joves —Es Pont d'Inca, Es Pla de na Tesa y Pòrtol— y el Centro de Información Juvenil atienden a jóvenes de 12 a 35 años. Es Puntet ofrece ocio educativo los sábados para niños y jóvenes de 3 a 18 años.

■ Toda la población

Las cuatro rutas saludables —Martí Serra, UBS Es Pla de na Tesa, Parc de la Mediterrània y Parc de Ses Cases Noves— proponen caminatas en grupo de unos 75 minutos con ejercicios de fuerza, equilibrio y memoria: basta presentarse en el punto de inicio. El Área de Salud y Consumo organiza talleres

terapéuticos de teatro, crochet y gòspel, y las bibliotecas de Pòrtol y Es Pont d'Inca mantienen grupos de lectura mensuales. «Un banc per a compartir», junto a Cruz Roja, ha instalado cuatro bancos azules en Sa Cabana, Es Figuerà, Pòrtol y Es Pla de na Tesa, habilitados para que quien se sienta en ellos invite a conversar. A ello se suman Anem Junts, las asociaciones de vecinos de Pòrtol y Es Pont d'Inca Nou, las Mestresses de Casa de Sa Cabaneta, Cáritas, Girasol y la Plataforma de Voluntariado de las Islas Baleares.

■ Asociaciones

Las entidades del municipio disponen de dos programas propios: «Nova cultura de l'envelliment», charlas sobre vivienda colaborativa, y «Edatisme», talleres con escolares de 11 a 13 años contra los estereotipos sobre la vejez.

Tenir cura dels altres també és tenir cura de nosaltres mateixos

Les ciutats es construeixen amb carrers, places i edificis. Els municipis es construeixen, sobretot, amb relacions humanes. La solitud no desapareix d'un dia per l'altre, però es pot prevenir quan una societat es manté atenta i ningú no sent que ha deixat de ser important. Aquest és el missatge que inspira «La solitud no es veu, es viu»: tots podem necessitar ajuda en algun moment i tots, sense excepció, tenim la capacitat d'oferir-la. ■

Més informació:

Serveis Socials de l'Ajuntament de Marratxí

C/ de la Balanguera, 12, Sa Cabana
971 79 42 79 · ssocials@marratxi.es

Centre de salut de referència:

[Centre de Salut Martí Serra](#)

C/ Balanguera s/n.

[Centre de Salut Muntanya](#)

C/ Muntanya, s/n. Polígon Industrial

Cuidar de los demás también nos cuida

Las ciudades se construyen con calles, plazas y edificios. Los municipios se construyen, sobre todo, con relaciones humanas. La soledad no desaparece de un día para otro, pero puede prevenirse cuando una sociedad permanece atenta y nadie siente que ha dejado de importar. Ese es el mensaje que inspira «La soledad no se ve, se vive»: todos podemos necesitar ayuda en algún momento y todos, sin excepción, tenemos la capacidad de ofrecerla. ■

Más información:

Servicios Sociales del Ayuntamiento de Marratxí

C/ de la Balanguera, 12, Sa Cabana
971 79 42 79 · ssocials@marratxi.es

Centro de salud de referencia:

[Centro de Salud Martí Serra](#)

C/ Balanguera s/n.

[Centro de Salud Muntanya](#)

C/ Muntanya, s/n. Polígon Industrial

TENGO MIEDO TORERO

Pedro Lemebel . ANAGRAMA

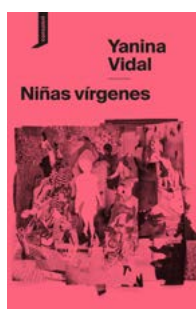

Lemebel exposa la repressió política i de gènere del Xile del 1986 a través de la història de la Loca del Frente, una transvestida exclosa, i Carlos, un jove militant. L'un per política i l'altra per amor, acaben implicats en els preparatius d'un fet real: l'atemptat per assassinar el dictador Pinochet.

Lemebel expone la represión política y de género del Chile de 1986 a través de la historia de la Loca del Frente, una travesti excluida, y Carlos, un joven militante. Uno por política y otra por amor, terminan enzarzados en los preparativos de un hecho real: el atentado para asesinar al dictador Pinochet.

NIÑAS VÍRGENES

Yanina Vidal. CONSONNI

És la història de quatre generacions de dones travessades pel racisme i un mateix impuls de supervivència. Aquesta novel·la d'iniciació recorre els plecs d'una infantesa que desperta a la consciència del cos, de la fe, de la raça i de la sexualitat. La seva protagonista serà testimoni d'un món que canvia i s'esfondra, mentre ella mateixa es transforma.

Es la historia de cuatro generaciones de mujeres atravesadas por el racismo y un mismo impulso de supervivencia. Esta novela de iniciación recorre los pliegues de una infancia que despierta a la conciencia del cuerpo, de la fe, de la raza y de la sexualidad. Su protagonista será testigo de un mundo que cambia y se desmorona, mientras ella misma se transforma.

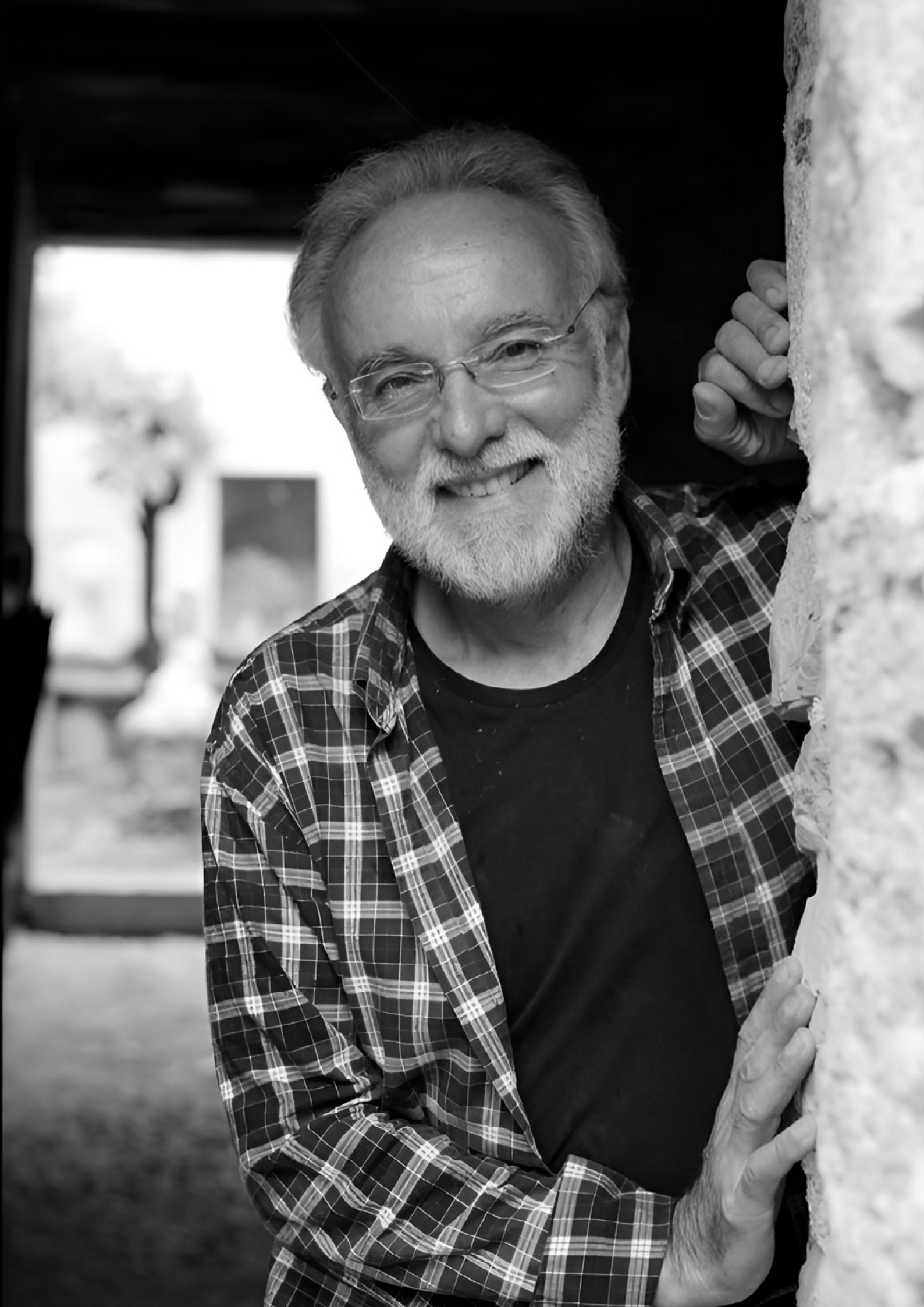
BIOY

Diego Trelles Paz. ANAGRAMA

Un cru mosaic sobre la violència, l'horror i la corrupció al Perú contemporani. La trama principal segueix un jove militar que participa en la tortura d'una militant comunista i, anys més tard, es converteix en el líder d'una sagnant banda criminal en la qual s'infiltra un agent secret.

Un crudo mosaico sobre la violencia, el horror y la corrupción en el Perú contemporáneo. La trama principal sigue a un joven militar que participa en la tortura de una militante comunista y, años más tarde, se convierte en el líder de una sanguinaria banda criminal a la que se infiltra un agente secreto.

MIQUEL

› Llegeix
l'entrevista
sencera:
mtxi.es

Lee la
entrevista
completa:
mtxi.es

Mestre picapedrer marratxiner i fundador d'Artifex Balear
Maestro cantero marratxiner y fundador de Artifex Balear

«L'agricultura regenerativa entén la finca com un ecosistema complet»

Miquel Ramis (Marratxinet, 1960) fa més de dues dècades que documenta els oficis tradicionals de les Balears. Abans de dedicar-se a l'agricultura regenerativa va ser picapedrer: intervingué a la Catedral de Palma, al Palau de l'Almudaina i a l'estàtua de Juli Cèsar de la Rambla. D'aquella etapa va néixer Artifex Balear, i d'allà ha derivat el seu darrer projecte: *Agricultura regenerativa para climas mediterráneos*, un llibre que proposa mirar l'aigua, el sòl, l'agricultura i el paisatge com un únic sistema.

«La agricultura regenerativa entiende la finca como un ecosistema completo»

Miquel Ramis (Marratxinet, 1960) lleva más de dos décadas documentando los oficios tradicionales de las islas. Antes de dedicarse a la agricultura regenerativa fue cantero: intervino en la Catedral de Palma, en el Palacio de la Almudaina, en la estatua de Julio César de las Ramblas. De aquella etapa nació Artifex Balear, y de ahí ha derivado su último proyecto: *Agricultura Regenerativa para Climas Mediterráneos*, un libro que propone mirar el agua, el suelo, la agricultura y el paisaje como un único sistema.

RAMIS

Sou de Marratxinet. Quan us vàreu adonar que la pedra era el vostre fort?

Tot va començar aquí mateix, als 16 anys, suggerint al meu pare que féssim un galliner com Déu mana, perquè teníem el típic de reixeta. Vaig fer el meu primer disseny: un amb arcs i amb una part més elevada per als coloms. Al final venia tot el poble a veure'l. Va ser en aquell moment en què em vaig adonar que tenia qualitats.

La meua segona obra va ser als 22 anys, quan vaig decidir construir la meua pròpia casa, també a Marratxinet. Amb l'ajuda del meu pare, en nou mesos aixecàrem una casa de pedra treballada amb pic, on encara visc.

Fa mitja vida que documentau oficis i sabers tradicionals de l'illa. Què us va dur de la pedra a l'agricultura?

Quan vaig començar a fer feina amb l'arquitectura rural —les possessions mallorquines—, em vaig adonar que la meitat de la superfície habitada d'aquestes cases correspon a l'agrari: tot gira al voltant del paisatge i l'agricultura, i que la tragèdia que tenim a la construcció, d'on desapareixen els mestres sense deixar relleu, es viu exactament igual al camp: la mitjana d'edat del pagès ja passa la jubilació, i cap d'ells recomana als seus fills continuar. Necessitam fer un gir radical a aquesta tendència.

Aquest estiu hem tornat a veure grans incendis a Espanya. Quina relació té això amb el que dèieu de l'abandonament del paisatge i els oficis tradicionals?

Que hem estat sempre curterministes. No hem entès que les reforestacions s'havien de fer amb espècies autòctones, de fusta dura i creixement lent, capaces de resistir, no un, sinó diversos focs. Hem repoblat amb pins i eucaliptus, i el pi de vegades mor tot sol per la calor, encara que el foc no li arribi directament.

Aquí, a casa, hem estat sords, cecs i muts a la desertització del nostre propi paisatge. Primer desaparegueren els ocells insectívors i les papallones; després les tortugues i els ratpenats; ara els gorriçons. L'espessor i la biodiversitat s'han anat perdent a poc a poc, i això hauria d'haver estat un senyal d'alarma. No ho ha estat.

Això pareix indicar que s'haurien de dur espècies de fora. No genera resistència entre els experts?

Es de Marratxinet. ¿Cuándo se dio cuenta de que la piedra era lo suyo?

Todo empezó aquí mismo, a los 16 años, sugiriendo a mi padre que hiciéramos un gallinero como Dios manda, porque teníamos el típico de rejilla. Hice mi primer diseño: uno con arcos y con una parte más elevada para los palomos. Al final venía todo el pueblo a verlo. Ahí me di cuenta de que tenía cualidades.

Mi segunda obra fue a los 22 años, cuando decidí construir mi propia casa, también en Marratxinet. Con la ayuda de mi padre, en nueve meses levantamos una casa de piedra trabajada a pico, donde todavía vivo.

Lleva media vida documentando oficis y saberes tradicionales de la isla. ¿Qué le llevó de la piedra a la agricultura?

Cuando empecé a trabajar con la arquitectura rural —las posesiones mallorquinas—, me di cuenta de que la mitad de la superficie habitada de estas casas corresponde al tema agrario: todo gira alrededor del paisaje y la agricultura, y de que, aparte de la tragedia que tenemos en la construcción, donde desaparecen los maestros sin dejar relevo, pasa exactamente lo mismo en el campo: la media de edad del payés ya pasa la jubilación, y ninguno recomienda a sus hijos continuar. Necesitamos darle un giro radical a esta tendencia.

Este verano hemos vuelto a ver grandes incendios en España. ¿Qué relación tiene eso con lo que decía del abandono del paisaje y los oficis tradicionales?

Que hemos sido siempre cortoplacistas. No hemos entendido que las reforestaciones se tenían que hacer con especies autóctonas, de madera dura y crecimiento lento, capaces de resistir no uno, sino varios fuegos. Hemos repoblado con pinos y eucaliptos, y el pino a veces muere solo por el calor, aunque el fuego no le llegue directamente.

Aquí, en casa, hemos sido sordos, ciegos y mudos a la desertización de nuestro propio paisaje. Primero desaparecieron los pájaros insectívoros y las mariposas; luego las tortugas y los murciélagos; ahora los gorriiones. La espesura y la biodiversidad se han ido perdiendo poco a poco, y eso tenía que haber sido una señal de alarma. No lo ha sido.

Eso suena a que habría que traer especies de fuera. ¿No genera resistencia entre los expertos?

Molta. Però convé recordar que l'olivera, l'ametler, el garrover, la figuera o el magraner també varen arribar de fora en el seu moment, igual que la tomàtiga de ramellet. Allò realment autòcton a Mallorca és l'ullastre, l'alzina, el romaní i poca cosa més. Aquí, fa 30.000 anys, encara teníem sequoies: la vida és mutació. Ara toca mirar cap a arbres resistents a la sequera, com el mesquite del desert de Sonora, o espècies de zones semiàrides com Rajasthan o el nord d'Àfrica, que ja estan més ben preparades per al clima que ens ve.

Què és exactament l'agricultura regenerativa? En què es diferencia de l'ecològica, que ens sona més?

L'agricultura ecològica fou una primera passa: substituir els fertilitzants químics per entrades més amables amb el sòl, tot i venir de l'estranger amb una petjada de carboni elevadíssima. Però es continua llaurant la terra de la mateixa manera, i això fa perdre sòl fèrtil cada any. És un poc com canviar-li el collar al ca per un de verd: canvis de producte, però no de paradigma.

L'agricultura regenerativa fa un pas més: entén la finca com un ecosistema complet, pensant en el cicle de l'aigua i del carboni. Es prepara el terreny amb petites intervencions — una mitja lluna de terra, un desnivell, un pou ben orientat — perquè l'aigua de pluja quedi on fa falta en lloc de perdre's per la superfície, i es tria què sembrar segons quina quantitat d'aigua necessitarà realment cada espècie.

Un exemple que pos al llibre: un alvocater consumeix uns 15.000 litres a l'any, i una olivera uns 950 litres. És a dir, amb l'aigua que necessita un sol alvocater es poden sembrar quinze oliveres i mitja. Molta gent planta alvocaters sense saber això. Allò raonable seria sembrar-ne un o dos per a consum propi, i centrar-se en espècies que ja estan adaptades a aquest clima i a l'escassetat d'aigua que tenim. Necessitam un disseny intel·ligent que ajudi a regenerar la fertilitat de la terra en lloc de destruir-la i malbaratar aigua.

Hi ha solucions senzilles que qualsevol veí pugui aplicar a ca seva sense grans inversions?

Moltíssimes, i aquest és justament l'esperit del llibre: la tecnologia apropiada. Per exemple, fa poc vaig sentir qualcú explicar que hi ha una pintura reflectant creada al Japó que baixa la temperatura del sostre fins a vint graus. Fantàstic, però el pot de 30 litres costa 600 euros. Aquí, al Mediterrani, tenim la calç, que també és blanca: s'aplica igual, costa molt poc, i baixa la temperatura del terrat deu o dotze graus. A Menorca encara es pinten les teules de blanc per tradició; a Eivissa, les terrasses. Ho tenim a l'illa del costat i, tot i així, necessitam que ens vengui la solució des del Japó.

La idea de fons és fixar el límit tecnològic a allò que el ferrer del poble pugui reparar: si alguna cosa es trenca i només la pot arreglar un tècnic que vengui de fora i cobri milers d'euros, és millor evitar-la. S'ha de reservar l'alta tecnologia per a allò que ho necessiti de veritat, com una operació a cor obert. ■

Mucha. Pero conviene recordar que el olivo, el almendro, el algarrobo, la higuera o el granado también llegaron de fuera en su momento, igual que el tomate de *ramellet*. Lo realmente autóctono en Mallorca es el acebuche, la encina, el romero y poca cosa más. Aquí, hace 30.000 años, todavía teníamos secuoyas: la vida es mutación. Ahora toca mirar hacia árboles resistentes a la sequía, como el mezquite del desierto de Sonora, o especies de zonas semiáridas como Rajastán o el norte de África, que ya están mejor preparadas para el clima que se nos viene encima.

¿Qué es exactamente la agricultura regenerativa, y en qué se diferencia de la ecológica, que ya nos suena más?

La agricultura ecológica fue un primer paso: sustituir los fertilizantes químicos por insumos más amables con el suelo, aunque vienen del extranjero con una huella de carbono elevadísima. Pero se sigue labrando la tierra de la misma manera, y eso sigue perdiendo suelo fértil cada año. Es un poco como cambiarle el collar al perro por uno verde: cambios de producto, pero no de paradigma.

La regenerativa da un paso más: entiende la finca como un ecosistema completo, pensando en el ciclo del agua y del carbono. Se prepara el terreno con pequeñas intervenciones — una media luna de tierra, un desnivel, un pozo bien orientado — para que el agua de lluvia se quede donde hace falta, en vez de perderse por la superficie, y se elige qué sembrar según cuánta agua va a necesitar realmente cada especie.

Un ejemplo que pongo en el libro: un aguacatero consume unos 15.000 litros al año, y un olivo unos 950. Es decir, con el agua que necesita un solo aguacatero se pueden sembrar quince olivos y medio. Mucha gente planta aguacates sin saber esto. Lo razonable sería sembrar uno o dos para consumo propio, y centrarse en especies que ya están adaptadas a este clima y a la escasez de agua que tenemos. Necesitamos un diseño inteligente que ayude a regenerar la fertilidad de la tierra en lugar de destruirla y desperdiciar agua.

¿Hay soluciones sencillas que cualquier vecino pueda aplicar en su casa, sin grandes inversiones?

Muchísimas, y ese es justamente el espíritu del libro: la tecnología apropiada. Por ejemplo, hace poco veía a alguien explicar una pintura reflectante creada en Japón que baja la temperatura del techo hasta veinte grados. Estupendo, pero el bote de 30 litros cuesta 600 euros. Aquí, en el Mediterráneo, tenemos la cal, que también es blanca: se aplica igual, cuesta muy poco, y baja la temperatura del tejado diez o doce grados. En Menorca todavía se pintan las tejas de blanco por tradición; en Ibiza, las terrazas. Lo tenemos en la isla de al lado y, sin embargo, necesitamos que nos venga la solución desde Japón.

La idea de fondo es fijar el límite tecnológico en lo que el herrero del pueblo pueda reparar: si algo se rompe y solo lo puede arreglar un técnico que venga de fuera y cobre miles de euros, mejor evitarlo. Hay que reservar la alta tecnología para lo que de verdad la necesita, como una operación a corazón abierto. ■

Marratxí aposta per la mobilitat intermodal al Polígon de Can Rubiol amb 144 places d'aparcament

L'obra inclou un itinerari per a vianants i ciclistes, nou enllumenat i una actuació de recuperació paisatgística de l'entorn.

L'Ajuntament de Marratxí ha inaugurat una nova via verda que connecta l'estació des Figueras amb el Polígon Industrial de Can Rubiol, amb l'objectiu de millorar la mobilitat intermodal, la seguretat i la qualitat de l'espai públic. L'actuació, que ha suposat una inversió de 548.263,69 €, inclou un itinerari per a vianants i ciclistes amb un carril bici, nou enllumenat i una actuació de recuperació paisatgística de l'entorn.

Un dels elements més destacats del projecte és la construcció d'un nou aparcament públic amb 144 places. Aquesta infraestructura dona resposta a una demanda històrica dels treballadors, empresaris, veïns i usuaris del transport públic de la zona, que disposaven de poques opcions d'estacionament. L'aparcament està destinat a turismes i furgonetes de petit i mitjà format, amb un gàlib màxim de 2,10 metres i un límit de pes de 3,5 tones.

Per afavorir la rotació dels vehicles, l'aparcament romandrà tancat entre les 0 h i les 5 h per evitar que les places siguin ocupades permanentment i garantint-ne una major disponibilitat durant el dia.

Les obres també han permès renovar l'enllumenat amb materials més eficients i recuperar un espai natural que estava en desús. A més, s'hi han plantat arbres i vegetació.

Durant la inauguració, el batle, Jaume Llompart, va destacar que la via verda transforma un espai infrautilitzat en una infraestructura moderna, sostenible i útil per a les persones que treballen, viuen o utilitzen el transport a la zona. El projecte forma part del Pla d'Inversions de Marratxí, que aposta per modernitzar les infraestructures, impulsar la mobilitat sostenible i crear espais públics més accessibles, funcionals i respectuosos amb l'entorn.

Marratxí apuesta por la movilidad intermodal en el Polígono de Can Rubiol con 144 plazas de aparcamiento

La obra incluye un itinerario para peatones y ciclistas, nuevo alumbrado y una actuación de recuperación paisajística del entorno.

El Ayuntamiento de Marratxí ha inaugurado una nueva vía verde que conecta la estación de Es Figueras con el Polígono Industrial de Can Rubiol, con el objetivo de mejorar la movilidad intermodal, la seguridad y la calidad del espacio público. La actuación, que ha supuesto una inversión de 548.263,69 euros, incluye un itinerario para peatones y ciclistas con un carril bici, nuevo alumbrado y una actuación de recuperación paisajística del entorno.

Uno de los elementos más destacados del proyecto es la construcción de un nuevo aparcamiento público con 144 plazas. Esta infraestructura da respuesta a una demanda histórica de los trabajadores, empresarios, vecinos y usuarios del transporte público de la zona, que disponían de pocas opciones de estacionamiento. El aparcamiento está destinado a turismos y furgonetas de pequeño y mediano tamaño, con un gálibo máximo de 2,10 metros y un límite de peso de 3,5 toneladas.

Para favorecer la rotación de los vehículos, el aparcamiento permanecerá cerrado entre las 00:00 y las 05:00 horas, con el fin de evitar que las plazas sean ocupadas permanentemente y garantizar una mayor disponibilidad durante el día.

Las obras también han permitido renovar el alumbrado con materiales más eficientes y recuperar un espacio natural que estaba en desuso. Además, se han plantado árboles y vegetación.

Durante la inauguración, el alcalde, Jaume Llompart, destacó que la vía verde transforma un espacio infrautilizado en una infraestructura moderna, sostenible y útil para las personas que trabajan, viven o utilizan el transporte en la zona. El proyecto forma parte del Plan de Inversiones de Marratxí, que apuesta por modernizar las infraestructuras, impulsar la movilidad sostenible y crear espacios públicos más accesibles, funcionales y respetuosos con el entorno.

Després de més d'una dècada damunt els escenaris —i d'una aturada circumstancial—, Toni Servera (baix), Miquel Reus (guitarra), Laura Reus (veu), Ismael Montaña (veu) i Víctor Martínez (bateria) han descobert que enyoraven tocar, però, sobretot, tornar-se a reunir al local d'assaig.

Stuffed Soup, rebatejat des d'aquest mes de juliol com Sopa Rellena, va néixer l'any 2011 al club d'esplai Es Puntet, quan els seus integrants eren adolescents. Va créixer entre cançons pròpies i el somni de dedicar-se professionalment a la música. L'any 2018 varen triomfar al Mallorca Live Talent, en què varen aconseguir el primer premi del certamen i l'oportunitat de compartir escenari amb artistes com L.A., Bad Gyal, Morgan o Nina Kraviz.

Durant aquella primera etapa varen gravar un disc i videoclips i actuaren a grans escenaris. Amb els anys varen arribar els estudis, la feina i les responsabilitats, i mantenir el grup va començar a resultar cada vegada més complicat. No hi va haver cap ruptura: simplement varen deixar de tocar.

Ara, ja adults i amb les seves vides més assentades, les circumstàncies han canviat. La idea de tornar va sorgir de manera espontània, a partir d'un missatge d'Isma a l'antic grup. Les respostes varen anar arribant i, de sobte, allò que semblava improbable va tornar a ser possible. «De sobte, vàrem dir: ostres, idò tornam». El retorn ha estat durant les festes d'Es Pla de na Tesa, el 15 d'agost.

L'objectiu d'aquesta nova etapa és clar: gaudir. Si abans predominaven els temes propis, ara aposten per versions reinterpretades des de la seva personalitat, amb un so més rock, punk-rock i pop-punk. Bad Bunny, Rauw Alejandro, Bad Gyal o Justin Bieber poden passar pel filtre d'una banda marcada per Arctic Monkeys i Red Hot Chili Peppers. «Has de crear una cançó a partir d'una altra», expliquen.

Ara, però, no cerquen demostrar res a ningú. No volen tocar cada cap de setmana ni convertir la música en una altra obligació. Volen triar quan tocar i, sobretot, passar-s'ho bé.

El canvi de nom també simbolitza aquesta nova etapa. Stuffed Soup va sorgir com una broma en una època en què entre els grups de l'illa s'estilava posar-se noms que fossin traduccions a l'anglès de plats mallorquins —O.R. era Onion Rabbits, Dirty Rice...—, però va acabar sent difícil de pronunciar fins i tot per a les seves pròpies famílies. «Mon pare i ma mare no ho sabien dir», fan broma. Al final, tothom acabava dient que el grup es deia *sopa rellena* en anglès.

Hi ha una cosa que no ha canviat amb els anys: l'amistat. La relació continua sent el motor del grup. Què queda d'aquella primera etapa? «Quedam els amics», resumeixen.

I aquesta és també la principal lliçó que volen transmetre als joves que comencen a fer música. Ells mateixos recorden que, als seus inicis, somiaven fer-se famosos i arribar lluny, però amb el temps varen entendre que el vertader valor era gaudir del camí.

«Nosaltres teníem cançons pròpies i jo passava més gust de cantar una cançó de David Bisbal davant ma mare, que se sabia la cançó», expliquen. El seu consell per a les noves generacions és senzill: que gaudeixin fent música, independentment de si són cançons pròpies o versions, i que cerquin envoltar-se de persones amb qui realment es diverteixin compartint l'escenari. Perquè, al final, asseguren, «l'essència és que som amics».

Aquesta nova etapa també arriba amb més experiència i mitjans. Incorporen metrònoms, seqüències, toquen amb auriculars i nou equip gràcies, entre altres coses, als coneixements d'un dels seus integrants com a tècnic de so.

El futur, fins i tot la possibilitat de tornar algun dia als temes propis, queda obert. Per ara, Sopa Rellena torna als escenaris per una raó molt més senzilla: perquè aquests amics tornen a gaudir fent música junts i han tornat allà on tot va començar, Es Pla de na Tesa.

**SOPA
RELLENA**

TORNA ALS ESCENARIS
VUELVE A LOS ESCENARIOS

Tras más de una década subidos a los escenarios —y una pausa circunstancial—, Toni Servera (bajo), Miquel Reus (guitarra), Laura Reus (voz), Ismael Montaña (voz) y Víctor Martínez (batería) han descubierto que echaban de menos tocar, pero, sobre todo, volver a reunirse en el local de ensayo.

Stuffed Soup, rebautizado desde este mes de julio como Sopa Rellena, nació en 2011 en el club d'esplai Es Puntet, cuando sus integrantes eran adolescentes. Creció entre canciones propias y el sueño de dedicarse profesionalmente a la música. Triunfaron en el Mallorca Live Talent de 2018, consiguiendo el primer premio del certamen y la oportunidad de compartir escenario con artistas como L.A., Bad Gyal, Morgan o Nina Kraviz. Durante aquella primera etapa grabaron un disco y videoclips y actuaron en grandes escenarios. Con los años llegaron los estudios, el trabajo y las responsabilidades, y mantener el grupo empezó a resultar cada vez más complicado. No hubo una ruptura: simplemente dejaron de tocar.

Ahora, ya adultos y con sus vidas más asentadas, las circunstancias han cambiado. La idea de volver surgió de forma espontánea, a partir de un mensaje de Isma en el antiguo grupo. Las respuestas fueron llegando y, de repente, aquello que parecía improbable volvió a ser posible. “De repente, dijimos: ostras, pues volvemos”. El regreso ha sido durante las fiestas de Es Pla de na Tesa, el 15 de agosto.

El objetivo de esta nueva etapa es claro: disfrutar. Si antes predominaban los temas propios, ahora apuestan por versiones reinterpretadas desde su personalidad, con un sonido más rock, punk-rock y pop-punk. Bad Bunny, Rauw Alejandro, Bad Gyal o Justin Bieber pueden pasar por el filtro de una banda marcada por Arctic Monkeys y Red Hot Chili Peppers. “Tienes que crear una canción a partir de otra”, explican. Ahora, sin embargo, no buscan demostrar nada a nadie. No quieren tocar cada fin de semana ni convertir la música en otra obligación. Quieren elegir cuándo tocar y, sobre todo, pasarlo bien.

El cambio de nombre también simboliza esta nueva etapa. Stuffed Soup surgió como una broma en una época en la que se llevaba entre los grupos de la isla apodarse con traducciones al inglés de platos mallorquines —O.R. era Onion Rabbits, Dirty Rice...—, pero acabó siendo difícil de pronunciar hasta para sus propias familias. “Mi padre y mi madre no lo sabían decir”, bromea. Al final, todo el mundo acababa diciendo que el grupo se llamaba “Sopa Rellena en inglés”.

Hay algo que no ha cambiado con los años: la amistad. La relación sigue siendo el motor del grupo. ¿Qué queda de aquella primera etapa? “Quedamos los amigos”, resumen.

Y esa es también la principal lección que quieren trasladar a los jóvenes que empiezan a hacer música. Ellos mismos recuerdan que, en sus comienzos, soñaban con hacerse famosos y llegar lejos, pero con el tiempo entendieron que el verdadero valor estaba en disfrutar del camino.

“Nosotros teníamos canciones propias y yo disfrutaba más de cantar una canción de David Bisbal delante de mi madre que se sabía la canción”, explican. Su consejo para las nuevas generaciones es sencillo: que disfruten haciendo música, independientemente de que sean canciones propias o versiones, y que busquen rodearse de personas con las que realmente disfruten compartiendo el escenario. Porque, al final, aseguran, “la esencia es que somos amigos”.

Esta nueva etapa también llega con más experiencia y medios. Incorporan metrónomos, secuencias, tocan con auriculares y nuevo equipo gracias, entre otras cosas, a los conocimientos de uno de sus integrantes como técnico de sonido.

El futuro, incluso la posibilidad de volver algún día a los temas propios, queda abierto. Por ahora, Sopa Rellena vuelve a los escenarios por una razón mucho más sencilla: porque estos amigos vuelven a disfrutar haciendo música juntos y han vuelto donde todo empezó, Es Pla de na Tesa.

El grup d'Es Pla de na Tesa ha tornat amb motiu de les festes de la localitat, amb una nova identitat, un repertori de versions duit al seu terreny i les mateixes ganes de tocar junts que quan eren adolescents

El grupo de Es Pla de na Tesa ha regresado con motivo de las fiestas de la localidad, con una nueva identidad, un repertorio de versiones llevado a su terreno y las mismas ganas de tocar juntos que cuando eran adolescentes

XALOC

Associació de veïns i veïnes d'Es Pla de na Tesa

✉ xalocassociacio@gmail.com

📷 @xaloc_pla

Quina és la vostra tasca principal?

Fer poble. Organitzam activitats que formen part de la tradició i cultura d'Es Pla de na Tesa, com la colcada de Reis i les festes patronals, i al mateix temps feim de pont entre el veïnat i l'Ajuntament, recollint iniciatives, suggeriments i queixes per intentar millorar el nostre entorn i donar resposta a les necessitats del poble.

Per què és important la vostra tasca?

Perquè creim que un poble viu és un poble que participa. Intentam mantenir vives les tradicions, la cultura i la xarxa veïnal creant espais de trobada entre veïnats i veïnades i donant veu a la gent d'Es Pla de na Tesa. Sense implicació i participació, moltes activitats i iniciatives que avui formen part de la vida del poble probablement s'haurien perdut i seríem un poble menys unit. A més a més, per augmentar el patrimoni cultural vàrem veure néixer els dimonis Llätzer i Tesa. Podem gaudir-ne en diferents moments de l'any, però és segur que per Sant Antoni els podreu trobar.

Quan va sorgir?

L'actual etapa de l'associació va començar l'any 2019, quan l'anterior junta estava amb necessitat de relleu. Així, entràrem un nou grup de persones i algunes de veteranes quedaren. Agraïm molt la feina feta durant tants d'anys. Som un grup de veïnats amb ganes de fer feina pel poble, i des d'aquell moment hem intentat mantenir aquest esperit de col·laboració i estima pes Pla de na Tesa.

¿Cuál es vuestra tarea principal?

Hacer pueblo. Organizamos actividades que forman parte de la tradición y cultura de Es Pla de na Tesa, como la cabalgata de Reyes y las fiestas patronales, y al mismo tiempo hacemos de puente entre los vecinos y el Ayuntamiento, recogiendo iniciativas, sugerencias y quejas para intentar mejorar nuestro entorno y dar respuesta a las necesidades del pueblo.

¿Por qué es importante vuestra tarea?

Porque creemos que un pueblo vivo es un pueblo que participa. Intentamos mantener vivas las tradiciones, la cultura y la red vecinal creando espacios de encuentro entre vecinos y vecinas y dando voz a la gente de Es Pla de na Tesa. Sin implicación y participación, muchas actividades e iniciativas que hoy forman parte de la vida del pueblo probablemente se habrían perdido y seríamos un pueblo menos unido. Además, para aumentar el patrimonio cultural vimos nacer a los demonios Llätzer y Tesa. Podemos disfrutarlos en diferentes momentos del año, pero seguro que por Sant Antoni los podréis ver.

¿Cuándo surgió?

La actual etapa de la asociación comenzó en 2019, cuando la anterior junta estaba con necesidad de relevo. Así, entramos un nuevo grupo de personas a la vez que otras más veteranas siguieron. Agradecemos mucho el trabajo que han hecho durante muchos años. Somos un grupo de vecinos con ganas

Quants membres sou?

En el dia a dia som aproximadament unes quinze persones que organitzam les diferents activitats, propostes i convocatòries específiques. A més, comptam amb tots els socis i sòcies que formen part de Xaloc i que també donen suport a la feina que feim. Algunes vegades són ells qui duen endavant algunes activitats, com el club de lectura de Xaloc, el grup de meditació zen, el grup de conversa en català i les xerrades de Bernat Cabot.

Quines iniciatives destacaríeu?

La cavalcada, les festes patronals del desembre, el Correllengua Agermanat, la projecció del documental *Gaza. Una mirada a los ojos de la barbarie*, del cineasta Carlos Bover, guanyador d'un Oscar i pladenateser. Enguany, durant les festes, s'ha organitzat una taula rodona titulada «Urbanisme que ens cuida» per donar a conèixer a l'ajuntament les necessitats que tenen petits i grans en relació amb els espais. De cara al futur, volem continuar impulsant activitats que faci participar gent de totes les edats i reforçar encara més el sentiment de comunitat en el Pla de na Tesa. Com a fita de futur immediat, tenim pendent la constitució de la comissió mixta de seguiment del projecte fotovoltaic de Son Bonet. ■

de trabajar por el pueblo, y desde ese momento hemos intentado mantener este espíritu de colaboración y cariño por Es Pla de na Tesa.

¿Cuántos miembros sois?

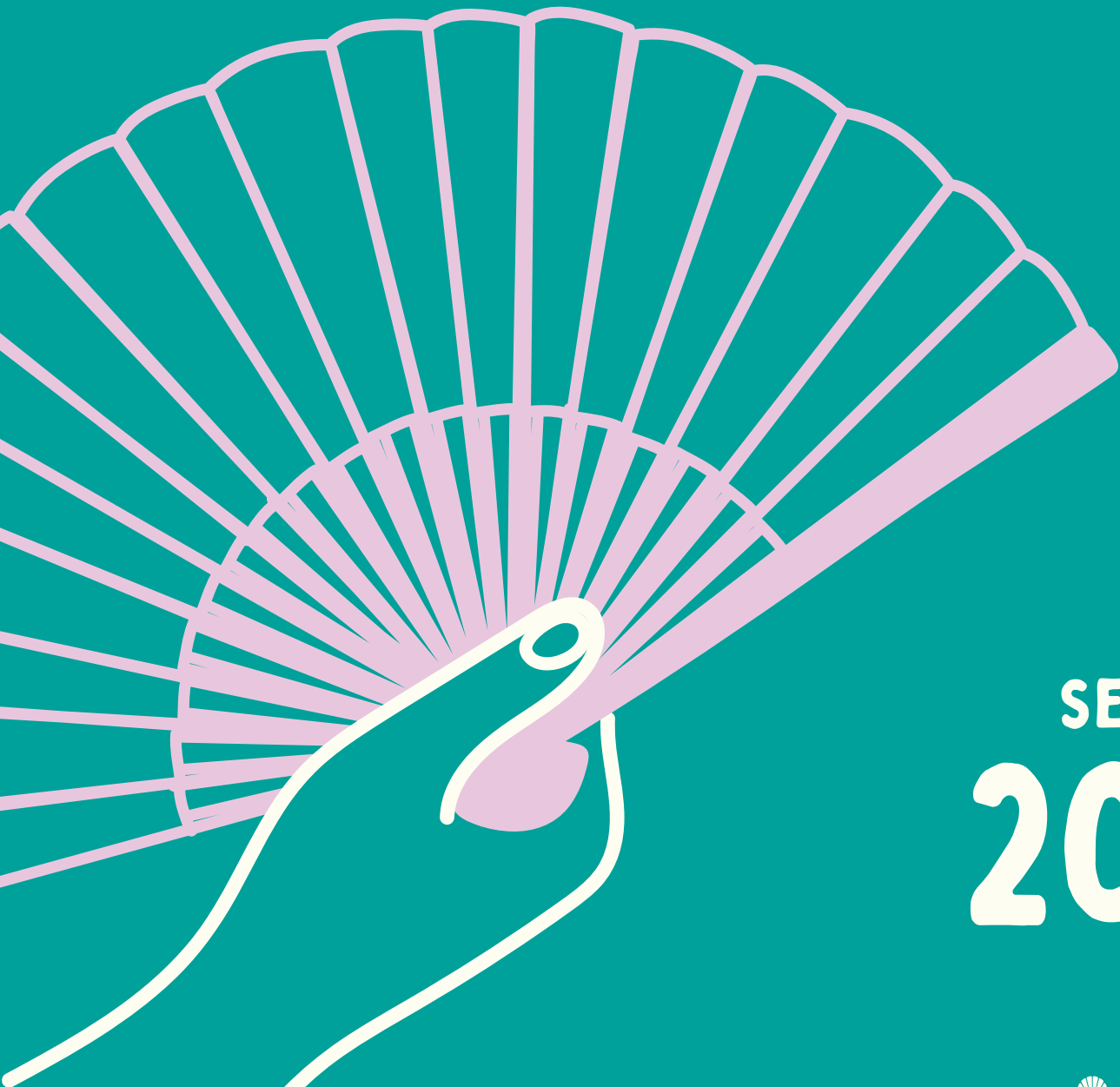
En el día a día somos aproximadamente unas quince personas que organizamos las actividades, propuestas y convocatorias específicas. Además, contamos con todos los socios y socias que forman parte de Xaloc y que también apoyan el trabajo que hacemos. En ocasiones, los mismos socios son quienes llevan adelante algunas actividades, como el club de lectura de Xaloc, el grupo de meditación zen, el grupo de conversación en catalán y las charlas de Bernat Cabot.

¿Qué iniciativas destacaríais?

La cabalgata, las fiestas patronales de diciembre, el Correllengua Agermanat, la proyección del documental *Gaza. Una mirada a los ojos de la barbarie*, del cineasta Carlos Bover, ganador de un Oscar y pladenateser. Este año, por ejemplo, durante las fiestas, se ha organizado una mesa redonda titulada «Urbanisme que ens cuida» para dar a conocer al ayuntamiento las necesidades que tienen los pequeños y mayores en relación con los espacios. De cara al futuro, queremos continuar impulsando actividades para todas las edades y reforzar aún más el sentimiento de comunidad en Es Pla de na Tesa. Como meta de futuro inmediato, tenemos pendiente la constitución de la comisión mixta de seguimiento del proyecto fotovoltaico de Son Bonet. ■

CULTURA

a la fresca

JULIOL
AGOST
SETEMBRE
2026

CONSULTA EL PROGRAMA: **MARRATXI.ES**

Ajuntament
de Marratxí